

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maria Tyszel

w sprawie z odwołania K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o umorzenie zadłużenia wobec funduszu alimentacyjnego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2006 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 30 sierpnia 2005 r., sygn. akt III AUa .../05,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wprawdzie, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowienie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej nie wymaga pisemnego uzasadnienia, jednakże w pierwszym okresie stosowania przepisów o skardze kasacyjnej, w ich brzmieniu nadanym ustawą z 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną uznaje za potrzebne wskazanie zasadniczych motywów rozstrzygnięcia.

Sąd Najwyższy, jako kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna (podobnie, jak uprzednio – kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji

kończącego postępowanie w sprawie. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważane wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub też 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego, jako środka kontroli prawidłowości stosowania prawa, wymaganie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienia ma na celu wykazanie znaczenia tego rozstrzygnięcia dla realizacji publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej względnie ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Takiego znaczenia w skardze nie przedstawiono. O potrzebie rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy nie przekonuje sformułowane w niej zagadnienie nazwane „prawnym”, a mianowicie: „czy uzyskiwanie przez wnioskodawcę niskich dochodów, przy jednoczesnym braku majątku (...) pozostawanie w ciężkiej sytuacji życiowo-rodzinnej, należy zaliczyć do kategorii szczególnie uzasadnionych przypadków, którą statuuje art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r., o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255), a ponadto czy takowe rozstrzygnięcie pozostawałoby do opozycji do ratio legis ww przepisu”. Tak przedstawione zagadnienie jest kwestią oceny konkretnych subiektywnie przedstawionych okoliczności faktycznych, a nie zagadnieniem wykładni lub stosowania powołanego przepisu. Trafnie bowiem Sąd Apelacyjny wskazał, że sam fakt osiągania przez skarżącego niskich dochodów, braku majątku i oszczędności nie daje podstaw do umorzenia jego należności z Funduszu Alimentacyjnego, skoro nie jest przewlekłe chory, a będąc w średnim wieku ma realne możliwości wykonywania pracy zarobkowej i realizowania swego obowiązku alimentacyjnego. Ma też rację Sąd Apelacyjny, że intencją ustawodawcy stanowiącego przepis art. 68 ustawy z 28 listopada 2003 r., jest ograniczenie jego stosowania wyłącznie do przypadków „szczególnie uzasadnionych związanych z sytuacją zdrowotną lub rodzinną osoby, przeciwko której jest prowadzona egzekucja alimentów, lub osoby zobowiązanej do zwrotu bezpodstawnie pobranych świadczeń z funduszu”. Przepis ten, jako szczególny podlega wykładni ścisłej i nie

ma zastosowania do każdej osoby zobowiązanej do świadczeń alimentacyjnych, która znajduje się w „trudnej” sytuacji materialnej. Ocena, czy taka sytuacja jest „przypadkiem szczególnie uzasadnionym” nie jest zagadnieniem prawnym lecz – jak to wyżej wskazano – oceną okoliczności faktycznych, więc – stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. – nie podlega kontroli kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.